

2. Веселов М. Ю. Сутність та зміст організації дорожнього руху / Веселов М. Ю., Сараєв Є. І. // Проблеми підвищення рівня безпеки, комфорту та культури дорожнього руху : матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції (м. Харків, 16-17 квітня 2013 р.). – Х. : ХНАДУ, 2013. – С. 50-52.

3. Гуржій Т. О. Державна політика безпеки дорожнього руху: теоретико-правові та організаційні засади: Дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Т. О. Гуржій; Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ. – Д., 2011. – 553 с.

4. Виленский М. Я. Лабиринты методологии / М. Я. Виленский // Теория и практика физической культуры : научно-теоретический журнал. – 1996. – № 7. // [Интернет-ресурс] : режим доступа : <http://lib.sportedu.ru/press/tpfk/1996n7/p40-42.htm>.

5. Справочник по безопасности дорожного движения / Институт экономики транспорта Норвегии, Московский автомобильно-дорожный институт (государственный технический университет), Совет министров Северных стран. – Осло – Москва – Хельсинки. – 2001 / [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.toi.no>.

УДК 342.3 (043.2)

Баранова В. Ю., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю. Л., к.ю.н.

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ ТА ПРОБЛЕМИ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВИ

З історії відомо чимало фактів, що переконливо свідчать про важливість питань організації території держави як для повсякденного життя, так і для успішності її внутрішньої політики, а в кінцевому підсумку і для її історичної долі. Реальний стан місцевого самоврядування в Україні є незадовільним, а відтак, місцеве самоврядування у нашій державі і як інститут публічної влади, і як форма безпосередньої участі населення у вирішенні місцевих проблем не є суспільно ефективним [1].

Основною метою роботи є визначення проблем територіальної організації держави та шляхи їх розв'язання.

Однією з проблем є закріплене в Конституції України право «територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України», яке у більшості територіальних громад залишилось не реалізованим [2, 4]. Через велику подрібненість територіальних громад,

відсутність власних можливостей розвитку, старіння населення, значний відтік економічно активної його частини у великі міста чи за межі України поліпшити якість надання членам територіальних громад, насамперед сільських та селищних, гарантованих державою якісних соціальних та адміністративних послуг, відповідальність за які несуть органи місцевого самоврядування, на нинішній територіальній та законодавчій основі немає можливості.

Із 12 тисяч існуючих територіальних громад більш ніж половина – з чисельністю жителів менше 3 тис. чоловік. З них 4809 територіальних громад мають менше однієї тисячі жителів. 1129 територіальних громад – з чисельністю жителів менше 500 чоловік. У більшості з них не утворено виконавчих органів місцевих рад, як це передбачено чинним законодавством. У таких територіальних громадах немає бюджетних установ, комунальних підприємств тощо. Місцева рада такої територіальної громади фактично не може реалізовувати надані їй законом повноваження.

Необхідність постійної фінансової підтримки малочисельних територіальних громад з використанням системи дотацій вирівнювання, яка реалізується через районні бюджети, стримує розвиток малих міст та великих селищ – потенційних точок економічного зростання.

Усе це потребує, з одного боку, розширення повноважень представницьких та виконавчих органів місцевого самоврядування міст, з іншого – впровадження ефективних механізмів контролю за економним та ефективним використанням місцевих ресурсів членами їхніх територіальних громад [1]. Суттєвого вдосконалення потребує і система територіальної організації влади, реформування якої має бути спрямоване на підвищення ефективності управління суспільним розвитком у просторовому вимірі. За змістом Конституції України система територіальних громад та утворюваних ними органів місцевого самоврядування нерозривно пов'язана із системою відповідних адміністративно-територіальних одиниць, що є просторовою основою для організації та діяльності не тільки органів місцевого самоврядування, а й місцевих органів державної влади.

Досягнення мети реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади передбачає [3]:

— створення правових умов добровільного об'єднання територіальних громад, в яких утворюються дієздатні органи місцевого самоврядування, спроможні виконувати законодавчо визначені повні та виключні власні, а також делеговані державою повноваження;

— недопущення дублювання повноважень, функцій та завдань органів місцевого самоврядування різних рівнів;

— максимальне залучення жителів територіальних громад до прийняття управлінських рішень, сприяння подальшому розвитку сучасних форм безпосередньої демократії на місцях;

— забезпечення відкритості та підзвітності населенню територіальних громад діяльності органів місцевого самоврядування та їхніх посадових осіб;

— розроблення механізмів контролю за якістю надання населенню адміністративних, соціальних та інших законодавчо визначених послуг;

— передачу функцій від місцевих органів виконавчої влади та територіальних органів, центральних органів виконавчої влади органам місцевого самоврядування, які мають найтісніший контакт з громадянином;

— створення достатніх матеріальних, фінансових та організаційних умов для забезпечення виконання завдань органами місцевого самоврядування;

— реформування органів публічної влади на місцевому та регіональному рівнях за принципом оптимального забезпечення населення адміністративними і соціальними послугами, яке зменшує диспропорції у доступі громадян до цих послуг та їх якості.

Таким чином, метою реформування місцевого самоврядування в Україні є підвищення якості життя людини за рахунок створення умов для сталого розвитку територіальних громад як самостійних та самодостатніх соціальних спільнот, члени яких матимуть можливість ефективно захищати власні права та інтереси шляхом участі у вирішенні питань місцевого значення.

Законодавчі документи щодо реформи місцевого самоврядування розроблені з урахуванням національного і міжнародного досвіду становлення та організації місцевого самоврядування, документів Ради Європи, з метою визначення засад розбудови оптимальної, ефективної системи належного, добросовісного місцевого самоврядування в Україні. Успіх цього процесу, розбудова дійсно ефективного інституту місцевого самоврядування, залежатиме від реального втілення у суспільно-політичну практику визначених орієнтирів і напрямів реформування.

Література

1. Багмет М. О. Історія та практика державного управління і місцевого самоврядування в Україні / М. О. Багмет, В. М. Ємельянов. – Миколаїв: Видавництво МДГУ. – 2006. – 292 с. – II том.
2. Конституція України // Відомості Верховної Ради. – 1996. – №30. – Ст. 141.
3. Концепція реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://civil-rada.in.ua/?p=477>
4. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України // Відомості Верховної Ради.–1997. – №24. – Ст. 170.

УДК 342.95:343.137.5 (043.2)

Безпальча О. О., Ярошук М. О., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Сьогодні адміністративна відповідальність є найпоширенішим видом юридичної відповідальності в правовій системі України. На даний час заходами адміністративної відповідальності захищається значний масив суспільних відносин, що складаються переважно в управлінській сфері, у тому числі у сфері охорони громадського порядку та громадської безпеки, у сфері боротьби з різними правопорушеннями на транспорті, у тому числі в галузі цивільної авіації [3, с. 8.34]. Що до останньої, то вона широко застосовується з метою належного дотримання встановлених правил поведінки, забезпечення громадського порядку та громадської безпеки на об'єктах цивільної авіації. Безпека в авіаційній галузі на сьогодні набуває важливого значення, адже все частіше трапляються інциденти, спричинені так званим «людським фактором», у тому числі порушенням норм в сфері авіаційної діяльності. Відповідальність за адміністративні правопорушення на транспорті містить глава 10 КУпАП, яка називається «Адміністративні правопорушення на транспорті, в галузі шляхового господарства і зв'язку». У ній згруповано більш як сорок різновидностей правопорушень на транспорті, у тому числі у галузі повітряного транспорту.

Важливо відмітити те, що диспозиції багатьох норм, які передбачають адміністративну відповідальність у галузі повітряного транспорту – як і у всіх інших транспортних галузях, є бланкетними, що зумовлює необхідність